

Nguyễn Văn Chức

Adieu PHẠM DUY

Suốt Một Đời Không Thèm Khát
Suốt Một Đời Không Vô Liêm Sĩ
Suốt Một Đời Không Vô Lễ Giáo
Và Suốt Suốt Một Đời Không Hèn
Phạm Duy

Tôi viết về Phạm Duy lần đầu tiên năm 1987, tức là cách đây gần hai mươi năm.

Tháng 8 năm đó, một nhóm người đòi bỏ bài Quốc Ca Việt Nam “Này Công Dân Ôi”, để thay vào đó bài “Việt Nam Việt Nam” của Phạm Duy. Nhóm người gồm các ông Thái Chính Châu, Nông Anh Ngọc, Vũ Trung Hiền, Bùi Duy Tâm, Phan Quang Đán, v.v...

Cuộc họp “lịch sử” diễn ra tại nhà BS Bùi Duy Tâm ở Cali. Đêm đó, họ đồng ca bài quốc ca Này Công Dân Ôi lần cuối, để vĩnh biệt ngày xưa ... Rồi họ đồng ca bài quốc ca mới, tức bài Việt Nam Việt Nam để ăn mừng kỷ nguyên mới.

Duyên Anh lúc đó đang say khướt trên lầu, thì được dưới nhà gọi lên:

- “Duyên Anh ơi xuống đây chứng kiến giờ lịch sử”.

Duyên Anh ngất ngư lò mò từ trên gác xuống, hát cà lăm:

- “Cái nhà là nhà của ta, ông cố ông cha lập ra. Moa đi chơi với các cậu. Moa đi ngủ tiếp đây”.

Hai hôm sau, Duyên Anh gọi cho tôi, kể cho tôi nghe, rồi cà lăm:

- “Ông ơi, ông đánh bỏ mẹ chúng nó đi. Chỉ có ông mới đánh được chúng nó thôi”.

Và tôi đã lên tiếng để “đánh chúng nó”...

Bài lên tiếng của tôi gồm 5 điểm. Riêng điểm 5 dành cho Phạm Duy, như sau:

“Bài Việt Nam Việt Nam của Phạm Duy đã được nhóm người đưa ra cùng một lúc với vấn đề thay đổi quốc ca. Riêng Phạm Duy cũng đã có lần chỉ trích nhạc của bài Quốc Ca. Trong vụ đòi thay đổi quốc ca, ông im lặng. Dư luận không khỏi nghĩ rằng ông là một trong những kẻ đứng hàng sau.

Phạm Duy là một tài hoa. Điều đó không ai chối cãi. Cũng không ai chối cãi việc Phạm Duy bỏ búng về tề cuối thập niên 1940 là một điều hay cho Người Quốc Gia. CSVN đã mất một thiên tài, người Quốc Gia có thêm một tài hoa, kho tàng nghệ thuật của người Quốc Gia có thêm những bài ca giá trị. Tôi vẫn nghĩ: Người Quốc Gia nên biết ơn Phạm Duy. Ngược lại, Phạm Duy cũng phải biết ơn Người Quốc Gia; ơn này mệnh mang như biển cả. Bởi vì nhờ môi sinh nhân bản của vùng quốc gia, Phạm Duy mới có điều kiện phát huy tài năng. Văn Cao, tài nghệ đáng bậc đàn anh, nhưng vì phải sống

dưới chế độ súc vật cờ đỏ sao vàng, nên đành phải để tài hoa chết yếu, chưa kể phải sống như con vật, thêm từ củ khoai cọng sắn. Đó cũng là trường hợp của nhiều văn nghệ sĩ dưới chế độ cộng sản. Phạm Duy có phước hơn. Một phần tư sống trong vùng đất quốc gia, Phạm Duy đã tạo được sự nghiệp và tên tuổi trong lãnh vực sáng tác ca nhạc. Người Quốc Gia hãnh diện vì có ông và đã đối xử với ông thật tận tình. Ra đến hải ngoại, người Quốc Gia cũng vẫn một tấm lòng đó đối với ông. Nhạc của ông vẫn được tập thể ty nạn nâng niu, con người của ông vẫn được đồng bào quý mến. Các con của ông đã có chỗ dung thân, phần lớn là do tấm lòng của đồng bào đối với chính ông. Cho nên, nếu quả thật Phạm Duy đã tiếp tay cho việc đánh phá bài Quốc Ca VN (Tiếng Gọi Công Dân) để thay vào đó bài Việt Nam Việt Nam của ông, thì thật đáng buồn.

Riêng về bài Việt Nam Việt Nam, không ai phủ nhận giá trị nghệ thuật của nó. Nhưng đó cũng là giá trị độc nhất của nó. Nó chỉ có giá trị nghệ thuật, không có giá trị lịch sử. Nó không mang tinh huyết của cuộc chiến đấu ròng rã và đầy cam go của dân tộc VN chống lại bè lũ CS Hồ Chí Minh tay sai CS quốc tế. Nó không có được một giờ trong dòng sinh mệnh của dân tộc Việt Nam. Đang khi đó, bài Quốc Ca “Này Công Dân Ôi” đã có ít nhất 40 năm trong dòng sinh mệnh ấy.”.

Năm 1992, Phạm Duy cùng với Bùi Duy Tâm xuống Houston ra mắt đĩa nhạc thời trang. Buổi họp mặt hôm đó khá đông. Đây là lần đầu tiên tôi có dịp diện kiến người nghệ sĩ tài hoa.

Gia chủ đọc tiểu sử Phạm Duy, rồi giơ tay về phía buồng trong, giới thiệu:

- “Đây Phạm Duy”.

Phạm Duy từ trong buồng bước ra, giơ hai tay chào, lớn tiếng tự giới thiệu:

- “Đây, Alain Đây Long”.

Cả phòng họp vỗ tay.

Sau buổi trình diễn của Phạm Duy, là những giây phút hàn huyên. Tôi được hân hạnh ngồi gần ông. Tôi hỏi:

- “Nghe nói bác đang làm đơn xin về Việt Nam?”.

Phạm Duy trả lời (nguyên văn):

- “Về làm gì. Những thằng như Hoàng Cẩm, sẽ ngửa tay xin tiền. Mình cho nó một trăm đô, nó chê ít. Mà đâu chỉ có một thằng Hoàng Cẩm, còn bao nhiêu thằng khác, như một lũ ăn mày. Chúng nó tưởng mình bên Mỹ hốt bạc. Về làm gì. Còn chơi gái á, bên này thiếu gì.”.

Tối hôm đó, chúng tôi đi ăn nhà hàng. Tôi lại được hân hạnh ngồi gần Phạm Duy, hân hạnh mà tôi không nở từ chối. Con người thật của Phạm Duy hiện lên trần trụi.

Năm 1993, tờ Far Eastern Economic đăng tin Phạm Duy làm đơn xin Việt Cộng cho về Hà Nội để sống những ngày cuối đời, nhưng đơn xin đã bị bác.

Phạm Duy đã lên tiếng cải chính.

Hai năm sau, năm 1995, một tờ báo Việt ngữ (tờ Ép Phê) tại Paris loan tin cuộc gặp gỡ thân mật tại tòa đại sứ VC tại Paris ngày 7 tháng 1/1995 để thảo luận về đề tài:

- “Chúng ta cùng hồi hương giúp nước”. Tờ báo đăng tấm ảnh chụp Phạm Duy đứng giữa, một bên là tên đại sứ VC Trịnh Ngọc Thái, và một bên là Trần Văn Khê. Tờ báo cũng đăng những lời bợ đỡ Việt Cộng của Phạm Duy...

Phạm Duy đã lên tiếng cải chính.

Năm 1997, trong một buổi họp mặt tại Cali, có thi sĩ Cao Tiêu, cựu khoa trưởng đại học Văn Khoa Sài Gòn Nguyễn Khắc Hoạch, học giả Nguyễn Sĩ Tế, bác sĩ Trần Ngọc Ninh, giáo sư Lê Hữu Mục v.v... Phạm Duy đã tuyên bố bốn câu bất hủ, được báo chí đăng tải.

Câu một: “Tôi có chống cộng bao giờ đâu, tôi chỉ chống gậy”.

Câu hai: “Ai ngu thì mới thích nhạc của tôi. Nhạc của tôi làm trong câu tiêu mà”. Câu ba: “Tôi phải về Việt Nam. Tôi cần có 8 Ái Vân để hát những bản nhạc mới của tôi. Ở đây chỉ có một Ái Vân, quả là không đủ”.

Câu bốn: “Tôi không đồng ý chống Hồ Chí Minh. Về Việt Nam, chỉ cần nhà nước

trả cho tôi 10 ngàn đô la, tôi sẵn sàng ca tụng Hồ Chí Minh”.

Phạm Duy đã lên tiếng cải chính, chối không nói những câu vô liêm sỉ đó.

Trong dịp sống chung với GS Mục tại nhà anh Nguyễn Trọng (cựu phóng viên của hãng Reurer) ở Oklahoma, tôi có hỏi GS Mục về vụ Phạm Duy. GS Mục quả quyết Phạm Duy có nói những lời vô liêm sỉ.

Tôi tin giáo sư Mục.

Thứ nhất: những câu nói của Phạm Duy thuộc ngôn ngữ và khẩu khí đặc biệt mà chỉ Phạm Duy - một kẻ suốt đời không vô liêm sỉ, không vô lễ giáo và không thềm khát - mới có.

Thứ hai: giáo sư Mục đã kê khai tất cả những nhân chứng có mặt hôm đó, giáo sư Mục không thể nào bịa đặt tên tuổi của những nhân chứng.

“Ta Tiếc Cho Một Phạm Duy...”

Đó là nhan đề một bài tôi viết năm 2002 để phê bình bài hát “ta ngắt đi một cụm hoa thạch thảo” của Phạm Duy.

Nhan đề của tôi bỏ lửng “ta tiếc cho một Phạm Duy” nhưng nhiều người đã tìm ra hai chữ “cùi hủi” cùng âm điệu với hai chữ thạch thảo.

Tôi viết bài đó, để thương hại cho một Phạm Duy cùi hủi.

Có ba cái đáng thương hại.

Cái đáng thương hại thứ nhất:

- Phạm Duy phổ nhạc bài thơ Lá Diêu Bông của Hoàng Cầm, viết Hoàng Cầm Ca, để ca tụng Hoàng Cầm, một tên văn nô cùi hủi Việt Cộng. Chẳng những ca tụng Hoàng Cầm, Phạm Duy còn khen vợ cũ của Hoàng Cầm (Tuyết Khanh), và khen con gái của Hoàng Cầm (Kiều Loan).

Trong bài “Một Cảm Nhận Chệch Choạng, Một Hiểu Biết Chệch Choạc”, Hoàng Cầm từ trong nước đã lên tiếng chửi Phạm Duy thậm tệ. Mà chửi đúng.

Cái đáng thương hại thứ hai:

- Phạm Duy lấy thơ của Apollinaire (bài Adieu), để làm lời ca cho bài “Ta ngắt đi một cụm hoa thạch thảo”. Nhưng Phạm Duy đã hiểu sai thơ Apollinaire. Phạm Duy không đủ trình độ để hiểu thơ Apollinaire.

Cái đáng thương hại thứ ba:

- Sau quá nhiều tai tiếng, nhất là sau vụ “bốn câu bất hủ”, Phạm Duy đã phải nhờ một văn phòng luật sư tại Canada lên tiếng minh oan cho cái vô liêm sỉ của mình. Văn thư minh oan ấy đề ngày 28/9/1998.

Chúng ta hãy nghe:

- “Phạm Duy quan niệm và hành động như một người nghệ sĩ phóng khoáng trong lòng dân tộc và đứng trên mọi thể chế chính trị đối nghịch nhau”.

Và chúng ta hãy nghe:

- “Nhạc sĩ Phạm Duy (cho biết) chỉ về Việt Nam khi đất nước có dân chủ và nhân quyền được tôn trọng”.

Mùa thu năm 1978, tức là cách đây gần 30 năm, con thuyền ty nạn của gia đình nhạc sĩ Ngọc Chánh tới bến Mã Lai. Trên thuyền, có ba người con trai của Phạm Duy: Phạm Duy Minh 25 tuổi, Phạm Duy Hùng 23 tuổi, Phạm Duy Cường 21 tuổi.

Khi nghe tin các con đã cập bến Mã Lai và thoát nạn cộng sản, Phạm Duy đã sáng tác hai bài ca cho người ty nạn, và cho chính nghĩa ty nạn.

Tài liệu còn đó, Phạm Duy không thể chối cãi.

Bài ca thứ nhất:

Hát Cho Người Vượt Biển

“Này đoàn người đang vượt biển Đông

Kiếp mong manh như áng mây hồng

Người gửi mình trong vùng đại dương

Treo mạng sống giữa hai sợi tóc

Người chấp chờn giữa trời biển rộng

Đã bao nhiêu thành đám mây khô?

Này đoàn người đi tìm tự do

Cứu được người thật là khó.

Này loài người dưới mặt trời soi

Hãy giương to đôi mắt của người

Người và người tất cả ngược xuôi

Đi tìm lẽ sống trong trời đất

Người nào còn tin ở Trời Phật

Với đôi tay thành kính đưa ra

Mời đoàn người đi tìm tự do

Đến chia vui với người

Ôi niềm vui, ôi niềm vui

Của loài người biết thương nhau

Lậy Trời Phật cúi đầu mà coi

Bé thơ ngủ trong bão tố bờ

Lậy Trời Phật xin nhìn ngoài khơi

Ông bà lão nghiêng răng cằm lái

Và con lậy xin Ngài Thần Biển

Đoái thương đôi trẻ mới xe duyên

Lậy loài người, tôi lậy tổ tiên

Hãy cho tôi thấy đất liền...”

Bài ca thứ hai:

Hát Cho Quyền Làm Người

Loài người sinh ra như nhau cùng chung

có quyền

Đây trước tiên là quyền sống có tự do

Nhưng sao hàng triệu nhân dân

Đương nhiên bị đoạt mất hết

Quyền ăn nói, tén ngưỡng, hay đi lại?

Từ ngày sinh ra chuyên môn đi cướp

quyền

Trên thế gian bọn người khát máu thềm

xương

Đi gieo hận thù đau thương

Ra tay độc tài áp bức đời sống dân lành

Thương cho quê hương nơi xưa sống

thanh bình

NGÀY PHỤ NỮ (của Bác Hồ).

Không nước nào trên thế giới có nhiều ngày lễ kỷ niệm như nước Cộng hòa XHCNVN, mỗi một ngày lễ là có tiệc tùng, tặng quà tặng lẵng hoa bác Hồ bác Tôn, có những ngày lễ mà không ai biết lý do tại sao mà có, hoặc lý do vợ vẫn bần thủ.

Đồng chí bộ trưởng công an Ngọc Hoàn nói về “Ngày Phụ Nữ” như thế này:

- “Bác Hồ cho vời Nông thị Dậu (mẹ của Nông út Mạnh) vào phủ, thường thì mỗi khi bác tới thăm bộ đội, bác cầm cày ca bài:

- “Bác và chúng cháu hành quân”, nên khi thị Dậu vào là bác cầm ca...ca bài:

- “Bác và cháu hành...lạc”.

Nhưng lần này Dậu bất tuân thượng lệnh, lặc đầu hoai thay vì lặc móng như mọi khi, bực mình bác hỏi:

- “Cho bác biết lý do tại sao không chịu đi hành...”?

- “Thưa bác hôm nay là ngày...là ngày...là ngày phụ nữ của chúng cháu”.

- “Phụ nữ hay chính nữ gì cũng mặc”.

Nhưng khi bác biết thế nào là ngày phụ nữ của các cháu, bác thở dài:

- “Thôi thì là ngày phụ nữ thì bác cho cháu nghỉ”.

Đồng chí Hoàn đâu? Báo cho bộ chính trị và quốc hội biết rằng bác quyết định lấy ngày hôm nay là ngày kỷ niệm “Phụ Nữ” toàn quốc, ngày phụ nữ là các cháu gái được nghỉ và phát cao ngọn cờ đỏ, còn tất cả các bà trên 50 vẫn phải làm.

Ong thợ Đục (siêu tầm)

Giờ thành trại giam, nhân dân bị tước nhân quyền
Gia tài tổ tiên, chúng nhóm lửa đốt hết
Trẻ già được liệt vào hàng của súc vật

Trên quê hương ta, ôi tan nát gia đình
Chẳng còn tổ quốc, chúng nó là lũ vô tình
Điên cuồng tự kiêu, chúng nó còn chém giết
Và còn dọa dẫm một dân nước nghiệt oan

Loài người mau mau cùng xúm lại
Tranh đấu cho quyền người sống có tự do

Ta đang ở ngoài kêu to
Bên trong nổi dậy chiến đấu
ĐỂ GIẾT HẾT CỘNG NÔ
ĐỂ SẼ CÓ NHÂN QUYỀN

Như mọi người đã biết: tháng 4 năm nay (2005), sau bao nhiêu lần chạy chọt hèn hạ bợ đỡ, Phạm Duy đã đạt sở nguyện. Ông đã được Việt Cộng chấp thuận cho về nước sinh sống, để tiếp tục làm kẻ suốt đời không thềm khát, không vô liêm sỉ, không vô lễ giáo, không hèn hạ. Và “**ĐỂ GIẾT HẾT CỘNG NÔ**”. Và “**ĐỂ SẼ CÓ NHÂN QUYỀN**”.

Nguyễn Văn Chức
Houston 19 /5/2005